

Feltámadás.

Döbbenj fel sziv, e roppant virradatban,
nézd, tiszta már az óriási ég,
felhője is bárány lett s mozdulatlan
bámúlja földünk földerült színét;
üdv cseng üdén a távol kupolákból
s ünnepre mosdott minden házcserép.

Föl, élőholt nép kriptád bús dohából!
elhengeríté torlaszát a Lélek!

Rá azt önáruló test zsúfolá s kór
kedve nem ujjong már nyert köntösének,
Ó, mint csalódott! Tél-orkán kidobta
csapágyából világunk; sarki éj lett;
az öröknek vélt köszirtek ropogva
hasadoztak meg s rettent sorsolókat
ma sírként zárja fülledt bűnük odva.

Mégis, Lélek, szántad, kik ős valódat
eltűntődkor azonnal gyász-övezve
sirattuk — s most jössz új vigasztalónak
— bosszútól menten — hogy az égi eszme
ránk sugározzon ismét, Ó, ki más
vihetne boldogságra? — Tárd ki messze
határait a mennynek, Messiás,
hogy nemesebb részünk csattanva lengjen
merész szárnyára fent, fényglóriás
feledt hazánkban: a kék végtelenben.

Szabad vagy Lélek! Még a barna, nedves
mezőn a zsöngé, félénk gyepselyemben
vén fák barkás szakála szélbe repdes,
— ám téged már az Isten karja renet
s nyugodt ütemben úszod át a csendes
buzgó kegy-árt, mely föltámadni enged:
te érted a Csodát már — és setét
szégyen-romunkon hömpölyögve zenged
a Húsvét örök, új dicséretét.

JUHÁSZ GÉZA.

